

וסכתא לחמישה), שהייתה אחת המשתתפות בטיוול המדובר, מסכימה עם סזיר לגבי האיכות המיוחדת של טיוול "נשי": "זה הכי כיף שיכול להיות, כי נשים יותר חופשיות. ריכרנו על הדברים הכי אישיים. קשה להסביר את זה, אבל נוצרת איוו משיכה, קליק. חוץ מזה, היום אני מאוד צריכה את החופש שלי ורוצה לטייל כמה שיותר, לראות נופים, דברים חדשים. בעלי מעדיף את הבית, אז הוא נשאר ואני יוצאת. והנה, לא יכולתי להפסיק להסתכל על הים מהכרמל. הנופים משם מדהימים."

כשאין גברים בסביבה יש גם יותר לגיטימציה להפגין קושי, או שדווקא אין טעם לעשות את זה?

דליה: "אני לא זוכרת תלונות מיוחדות מצד המשתתפות. היו בהחלט רגעים של קושי כשעולים בין סלעים והרים, אי אפשר להתעלם מזה, אבל תמיד הייתה עזרה הדדית."

רוני: "זה היה טיוול של כשמונה שעות, ולא ממש טיוול אתגרי, אם כי היו חלקים שהיה קצת קשה. אבל התמיכה הייתה מופלאה. והיו גם צ'ופרים, שנים שים תמיד רואגות להם. אני רואה את זה גם בטיוולים להודו – כל אחת באה מצוידת עם ארוחות טעימות, והאוכל עבר הלך ושוב לאורך האוטובוס."

היה לפחות יום אחד בשנה החורף שבו שביל ישראל אירח חבורה שהושתתה על טהרת הנשים, ולא במיקרה. הקבוצה, שכללה כ-30 חברות, יצאה להתנסות בשביל באזור הכרמל, כחלק מיוזמה של רוני סזיר, שעוסקת בפסיכודרמה ובהעצמה נשית, וגם מארגנת זה מספר שנים "טיולי נשים" בארץ ובעולם. סזיר מסבירה: "מגיעות לטיולים האלה נשים שרובן לא מכירות אחת את השנייה, בנות 50-60 ולפעמים פחות, אבל בטיוול הן מיד נקשרות אחת לשנייה ומאוד נהנות מהחברה הנשית. נשים בגיל הזה מורידות מהר מאוד את המסכות, ויש הרבה דיבורים וציחוקים. מחקרים מראים שאפילו אם יש גבר אחד בחבורה, נשים כבר מתנהגות אחרת, פחות פתוח."

סזיר מסבירה שדווקא שביל ישראל היה חירוש מבחינתה: "אני כל הזמן מחפשת רעיונות חדשים, ויש ביל ישראל מרליק אותי כבר הרבה זמן. יש בטיוול הזה משהו מאוד טבעי, בראשיתו, מן התחברות לטבע. חשבתי שאנחנו כל הזמן מטיילות בחו"ל, אבל בעצם מתחת לאף שלנו יש המון דברים מעניינים."

דליה חרותי (66), מעצבת בקרמיקה ממושב ג'רשוק (נשואה), אם לשניים

דליה חרותי

רוני סזיר

צילומים: דנה קומל, צביקה טישלר, זור שחר, שאול גולן, אלעד גרשון